

Most – egy pillanatra szünet után – mi is halljuk az újonnan konduló hangot. S igyekszünk figyelni rá. E harangkondulásokra oly zajosan képtelen időkben.

•

Bár közvetlen utódja sem biológiai, sem szellemi értelemben nem maradt. Gyerekekben csak a nagyobbacsákat kedvelte. A költészet Zeusz-fejéből teljes fegyverzetben kipattant, már felnőtt költő-fiakat és -lányokat. Akikre rendre ő *figyelt fel* a sorakozó nemzedékekben. Így sereglettek köré a Ferencek, Pisták, Lászlók, majd a Szabolcsok, Zoltánok, Győzők, a Zsuzsák és Flórák. A magyar költészet legjáva fiataljai köszönnek neki valami pótolhatatlant. Gyermeki ragaszkodással.

Görgey Gábor

TESTÜNKBEN A VÁROS

Vas Istvánnak

Valami idegenség nő belül
a húsból rakott városban, a testünk
falai közt, hol egyre üdögélünk.
Langusztát és vörösbort szopogatva.

Beköltözött belénk a tenger is,
bennünk tajtékzott az a sziklapart,
a kék öböl felcsapott a szívünkig
s otthagya színes hordalékait.

Felejthetetlen ízű nyár. A térre,
a fehér térre emlékszel-e még?
Kövei itt szikráznak mellkasomban,
bordák ziháló pergolája mélyén.

A kávéház a régi kikötőben,
hová teádnak illatán beúszott
pár lassú, ódon velencei gálya,
megrakva ágyúval és mazsolával:

e kávéház még bennem illatoz,
ha teapára csap orromba – s látom
asszír fejed mögött, oszlopszegélyen
szép Ljubomíra nyíló ajakát.

Érzéki architektúrában élt
belül, a pórusokban és erekben:
miénk volt akkor az a testi város.
De ahogy romlanak a zsigerek,

ahogy a szív, tüdő, anyagcsere
gyengül, úgy omlanak a húsfalak,
s nő bennünk valami nyirkos, homályos
idegenség. Olyan, mint a halál.

Sumonyi Zoltán

SZENTENDRE, 1991. AUGUSZTUS

Szentistvánozás

A játék nem nagyon ment. Felemás
indulatokkal indult: hogy a sráb
– a naptévéseké – ha már kijött,
forgasson-e? A két tábor között
(IGEN és NEM) Piroska tétován
réblábolt, hogy: lássuk he, igazán
egyik vendég jogát sem sértheti...
Míg végül győztünk, „játékosai” –
s a tévések el. Hanem ott maradt
a kőasztalnál, a hársfa alatt
az árnyékuk, s ez elég lehetett
– mitől Timár s Lukácsy rettegett –,
hogy szétverjék a játékot – Somos
elűnva ezt, váltott: Tán Pista most
koccint a Szentatyával. – Meglehet
– kapott Lux rajta – Babilon felett
vitatkoznak, hogy a Parázna Dög...
S akkor motorzaj, ajtó – Pista jött
a kerti úton: vászonöltönyén,
kalapján sárga-barna nyári fény
s botján, ahogy kacsázva baktatott. –
Milyen volt?! Tényleg vitatkoztatok?
Vitatkoztunk?! Haha! Ez isteni!
Csak pár latin szót mondhattam Neki.

Szigliget, 1992. január 28